

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 265/2015-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti UVER INVEST, s. r. o., Jakubovo námestie 12, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Škubla & Partneri s. r. o., Digital Park II, Einsteinova 25, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. Martina Škublu, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 S 193/2011 a jeho rozsudkom z 25. mája 2012 a tiež postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžp 29/2012 a jeho rozsudkom z 30. septembra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti UVER INVEST, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. januára 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti UVER INVEST, s. r. o., Jakubovo námestie 12, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou Škubla & Partneri s. r. o., Digital Park II, Einsteinova 25, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. Martina Škublu, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 S 193/2011 a jeho rozsudkom z 25. mája 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a tiež postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžp 29/2012 a jeho rozsudkom z 30. septembra 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v procesnom postavení žalobkyne v konaní pred krajským súdom domáhala preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia pôvodne Krajského stavebného úradu v Bratislave [s účinnosťou od 1. januára 2013 prešla pôsobnosť Krajského stavebného úradu v Bratislave na Obvodný úrad Bratislava – odbor výstavby a bytovej politiky (ďalej len „žalovaný“)] č. A-2011/1639-DLD z 26. júla 2011, ktorým bolo zamietnuté jej odvolanie a potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu – mestskej časti Bratislava-Karlova Ves ako

stavebného úradu č. SU/2011/09/14145/4985/Vaa/Krv z 28. februára 2011. Týmto rozhodnutím stavebný úrad zamietol návrh sťažovateľky na umiestnenie stavby „Polyfunkčný objekt GreenHILL – Staré Grunty – JUH, Bratislava“ navrhovanej na pozemkoch parcelné č. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] katastrálne územie [REDAKOVANÉ]. Zamietnutie návrhu žalovaný stavebný úrad odôvodnil jeho rozporom s § 36 ods. 3 zákona č. 131/2010 Z. z. o pohrebníctve (ďalej len „zákon č. 131/2010 Z. z.“).

Sťažovateľka sa následne žalobou v správnom súdnictve domáhala preskúmania označeného rozhodnutia žalovaného v spojení s označeným rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 S 193/2011 z 25. mája 2012 žalobu sťažovateľky zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 5 Sžp 29/2012 z 30. septembra 2013 tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti popisuje skutkový stav, ktorý predchádzal podaniu sťažnosti ústavnému súdu, pričom v tejto súvislosti okrem iného uvádza:

«Sťažovateľ dňa 23. 10. 2009 prostredníctvom svojho zástupcu, spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ... na prvostupňovom správnom orgáne Mestská časť Bratislava Karlova Ves... podal návrh na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení stavby: „Polyfunkčný objekt GreenHILL - Staré Grunty - JUH, Bratislava Karlova Ves“.

Dňa 28. 2. 2011 vydal Stavebný úrad rozhodnutie, č. j. SU 2011/09/14145/4985/Vaa/Krv, ktorým návrh Sťažovateľa na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení stavby zamietol. Toto rozhodnutie bolo Sťažovateľovi doručené dňa 31. 3. 2011, pričom bolo prvým a zároveň jediným procesným úkonom prvostupňového správneho orgánu vo vzťahu k Sťažovateľovi počas viac ako 17 mesiacov od doručenia návrhu na vydanie územného rozhodnutia.

Stavebný úrad odôvodnil zamietnutie návrhu Sťažovateľa nesúladosť so zákonom č. 131/2010 Z. z. o pohrebníctve, ktorý nadobudol účinnosť 1. 1. 2011... Konkrétne Stavebný úrad uviedol, že sťažovateľ v návrhu na vydanie územného rozhodnutia nedodrжал ochranné

pásma existujúceho pohrebiska „Cintorín Slávičie údolie“, do ktorého projekt GreenHILL zasahoval. Nový zákon o pohrebníctve totiž v ust. § 36 ods. 3 ustanovuje, že „V ochrannom pásme existujúceho pohrebiska 50 m je možné umiestniť len tie budovy, ktoré boli schválené v územných plánoch pred 1. novembrom 2005 alebo boli schválené v územnom konaní rozhodnutím príslušného stavebného úradu pred 1. novembrom 2005.“ Stavebný úrad v rozhodnutí o zamietnutí návrhu uviedol, že z územného plánu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy z roku 1993 vyplýva, že pred 1. novembrom 2005 nebola na pozemkoch navrhovaných na zastavanie schválená žiadna budova, a preto návrh zamietol.

Proti zamietavému rozhodnutiu Stavebného úradu podal Sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie spolu s návrhom, aby odvolací správny orgán podal pred rozhodnutím o odvolaní generálnemu prokurátorovi podnet na podanie návrhu Ústavnému súdu Slovenskej republiky o preskúmanie ustanovenia § 36 ods. 3 a 4 nového zákona o pohrebníctve s Ústavou Slovenskej republiky. Sťažovateľ v odvolaní namietal, že v dôsledku neuplatnenia zákonného postupu správneho orgánu bolo účastníkovi konania - Sťažovateľovi - odňaté právo na spravodlivý proces. Sťažovateľ ďalej poukázal na protiústavnosť ustanovenia § 36 ods. 3 nového zákona o pohrebiskách, nakoľko nový zákon o pohrebníctve (na rozdiel od zrušeného zákona o pohrebníctve), jednoznačne retroaktívne - teda so spätnou účinnosťou - vztiahol právnu úpravu ochranných pásiem aj na pohrebiská zriadené pred jeho účinnosťou (a tým aj na susediace pozemky), čo súčasne znamená, že aj na pohrebiská zriadené pred účinnosťou zrušeného zákona o pohrebníctve (a tým aj na ich susediace pozemky).

Rozhodnutím č. A-2011/1639-DLD zo dňa 26. 7. 2011 Krajský stavebný úrad odvolanie Sťažovateľa zamietol a rozhodnutie Stavebného úradu (Mestskej časti Bratislava Karlova Ves) potvrdil. Aj keď, ako je uvedené nižšie, Krajský stavebný úrad ako orgán odvolací konštatoval viaceré procesné pochybenia zo strany prvostupňového správneho orgánu, odvolanie napokon z dôvodu existencie ochranného pásma pohrebiska „Cintorín Slávičie údolie“ zamietol a rozhodnutie Stavebného úradu potvrdil.

Následne sa Sťažovateľ žalobou doručenou Krajskému súdu v Bratislave (Odporcovi 1/) dňa 4. 10. 2011 domáhal, aby Odporca 1/ zrušil Rozhodnutie Krajského stavebného úradu č. A-2011/1639-DLD zo dňa 26. 7. 2011 a rozhodnutie Mestskej časti Bratislava -

Karlova Ves č. j. SU 2011/09/14145/4985/Vaa/Krv zo dňa 28. 2. 2011 a vec vrátil prvostupňovému správneému orgánu na ďalšie konanie. Obsahom žaloby bol zároveň návrh na začatie konania pred Ústavným súdom SR a návrh na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. Sťažovateľ v žalobe poukazoval na protiústavnosť nového zákona o pohrebníctve, a to z dôvodu jeho retroaktivity, obmedzenia vlastníckeho práva a neproporcionálneho zásahu do práv žalobcu (Sťažovateľa).

Krajský súd v Bratislave... rozhodol o podanej žalobe tak, že žalobu zamietol s odôvodnením, že podľa jeho názoru prijatím nového zákona o pohrebníctve nedošlo k retroaktívnemu zásahu do nadobudnutých práv žalobcu... Prvostupňový súd poukazoval na skutočnosť, že žalobca... bol len účastníkom konania o vydanie územného rozhodnutia a v rozhodnom čase nebolo vydané územné rozhodnutie alebo stavebné povolenie, preto podľa názoru prvostupňového súdu žalobca... v danom čase nemal žiadne práva, do ktorých mohol nový zákon o pohrebníctve so spätnou účinnosťou zasiahnuť. S ďalšími argumentmi týkajúcimi sa protiústavnosti nového zákona o pohrebníctve sa Odporca 1/ v odôvodnení svojho Rozsudku vôbec nezaoberal napriek tomu, že tieto skutočnosti mali podstatný význam pre rozhodnutie vo veci. V súvislosti s uvedeným mal Sťažovateľ za to, že Rozsudok je nedostatočne odôvodnený a jeho vydaním došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

Keďže Sťažovateľ s názormi Odporcu 1/ nemohol súhlasiť, nakoľko v danom čase mal nadobudnuté práva, ktoré mu boli spätne (na základe nového zákona o pohrebníctve) odňaté, podal najmä z uvedeného dôvodu voči Rozsudku Odporcu odvolanie.

O podanom odvolaní rozhodol Odporca 2/ tak, že rozhodnutie Odporcu 1/ potvrdil. Odporca 2/ svoje rozhodnutie odôvodnil o. i. tým, že v prejednávanej veci sa jednalo o nepravú retroaktivitu, nakoľko zákonodarca novým právnym predpisom priniesol určité zmeny tých práv a povinností, ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona a zmenou režimu, na základe prijatia novej právnej normy však zákonodarca nevstúpil do už nadobudnutých práv žalobcu (Sťažovateľa), ale iba do jeho podnikateľských zámerov, ktoré vychádzali z dispozícií pôvodného zákona. Najvyšší súd SR ďalej konštatoval, že ani dĺžka správneho konania o umiestnení stavby v danom prípade nemá vplyv na zákonnosť správneho rozhodnutia, nakoľko s ním zákon nespája žiadne právne následky a žalobca (Sťažovateľ) sa

proti nečinnosti stavebných orgánov mohol brániť návrhom podľa § 250t OSP, pričom nie je vylúčené ani uplatnenie práva na náhradu škody za eventuálne prietahy v stavebnom konaní. Rovnako ani Najvyšší súd SR sa ďalšou argumentáciou Sťažovateľa, týkajúcou sa protiústavnosti nového zákona o pohrebníctve vôbec nezaoberal.»

Ďalšia časť sťažnosti obsahuje právnu argumentáciu, v rámci ktorej sťažovateľka v súvislosti s namietaným porušením ňou označených základných práv podľa ústavy, listiny a práv podľa dohovoru v rámci konania pred stavebným úradom a súdmi jednotlivých stupňov poukazuje najmä na tieto skutočnosti:

„... Sťažovateľ sa podaním zo dňa 21. 10. 2009 domáhal vydania územného rozhodnutia o umiestnení stavby. Sťažovateľ mal zároveň k Návrhu spracovanú kompletnú projektovú dokumentáciu a k Návrhu predložil vyjadrenia všetkých dotknutých subjektov. Na strane Stavebného úradu neexistovali žiadne faktické ani právne prekážky brániace Stavebnému úradu vo veci konať, a preto Sťažovateľ legitímne očakával, že Stavebný úrad vydá v zákonom stanovenej lehote územné rozhodnutie. Stavebný úrad od začiatku územného konania postupoval v rozpore so zákonom a svojím nekonaním porušil:

- ust. § 36 ods. 1 posledná veta stavebného zákona, pretože Stavebný úrad neoznámil začatie územného konania do 7 dní odo dňa doručenia Návrhu, resp. ust. § 35 ods. 2 prvá veta stavebného zákona, pretože Stavebný úrad v primeranej lehote (7 dní) od doručenia Návrhu nevyzval Sťažovateľa na doplnenie Návrhu;

- ust. § 49 ods. 2 prvá veta správneho poriadku, pretože Stavebný úrad nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote 30 dní, pričom posledný deň lehoty na vydanie rozhodnutia uplynul dňa 23. 11. 2009;

- ust. § 49 ods. 2 druhá veta správneho poriadku, pretože Stavebný úrad neinformoval Sťažovateľa, že nevydá rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, neinformoval Sťažovateľa o dôvodoch nevydania rozhodnutia a ani neoznámil Sťažovateľovi predpokladanú lehotu, v ktorej o veci rozhodne.

Stavebný úrad svojou nečinnosťou porušil taktiež základné zásady správneho konania predvídané správnym poriadkom, a to konkrétne... zásadu zákonnosti... zásadu súčinnosti... zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania...

Sťažovateľ svoj Návrh doplnil dňa 14. 12. 2009 o záväzné stanovisko Magistrátu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy. Stavebný úrad však na podania Sťažovateľa vôbec nereagoval a bol nečinný...

Podľa informácií poskytnutých zamestnancami Stavebného úradu bol príčinou nečinnosti Stavebného úradu chýbajúci podpis starostky - [REDAKOVANÉ]... Počas celého obdobia Sťažovateľ príp. jeho zástupcovia telefonicky a osobne urgovali Stavebný úrad, jeho zamestnancov a starostku [REDAKOVANÉ], aby vo veci začali konať. Sťažovateľ až neskôr zistil, že dôvody nečinnosti prezentované starostkou boli vyfabulované, účelovo vykonštruované, a preto začal na jeseň 2010 urgovať stavebný úrad aj písomne...

Keďže ani na základe písomných urgencií nedošlo k náprave a vydaniu predmetného rozhodnutia, hoci na jeho vydanie boli splnené všetky zákonom vyžadované podmienky, Sťažovateľ sa obrátil dňa 20. 12. 2010 so sťažnosťou pre nedodržanie úradného postupu na Krajský stavebný úrad, ktorý konštatoval viaceré porušenia zákona.

Stavebný úrad následne dňa 28. 2. 2011 vydal rozhodnutie (Sťažovateľovi bolo doručené až dňa 31. 3. 2011), ktorým návrh Sťažovateľa na vydanie územného rozhodnutia zamietol. Vydanie rozhodnutia zároveň bolo jediným procesným úkonom, ktorý Stavebný úrad vykonal počas 17 mesiacov napriek tomu, že boli splnené všetky podmienky pre vydanie rozhodnutia v zákonom stanovených lehotách.

Voči Rozhodnutiu Stavebného úradu podal Sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský stavebný úrad tak, že napriek konštatovaniu viacerých procesných pochybení rozhodnutie Stavebného úradu potvrdil. Podľa názoru Sťažovateľa tak bolo celé konanie, ako aj rozhodnutia Stavebného úradu a Krajského stavebného úradu poznačené hrubou nezákonnosťou. Z uvedeného dôvodu sa Sťažovateľ domáhal prostredníctvom žaloby preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu (Krajského stavebného úradu) podľa ust. § 247 a nasl. OSP na Krajskom súde v Bratislave, ktorý žalobu Sťažovateľa zamietol, čím podľa názoru Sťažovateľa porušil jeho základné práva garantované mu Ústavou, Dohovorom, ako aj Listinou.“

Podľa tvrdenia sťažovateľky krajský súd, ako aj najvyšší súd a správne orgány „rozhodovali na základe ustanovenia právneho predpisu, ktorý nie je súladný s ústavou.

Na túto nesúladnosť, spočívajúcu v retroaktivite ust. § 36 ods. 3 a 4 nového zákona o pohrebníctve, obmedzení vlastníckeho práva Sťažovateľa a neproporcionálnom zásahu do práv Sťažovateľa, Sťažovateľ poukazoval viacerými podaniami. V konaní o vydanie územného rozhodnutia Sťažovateľ navrhoval odvolaciemu orgánu Krajskému stavebnému úradu, aby podal pred rozhodnutím o odvolaní podnet generálnemu prokurátorovi na podanie návrhu Ústavnému súdu Slovenskej republiky o preskúmanie súladu ust. § 36 ods. 3 a 4 nového zákona o pohrebníctve s Ústavou SR, v konaní vedenom Odporcom 1/ Sťažovateľ ďalej navrhoval začatie konania pred Ústavným súdom SR z dôvodu protiústavnosti aplikovaného zákona (nového zákona o pohrebiskách) a prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p.“.

V uvedených súvislostiach sťažovateľka ďalej v sťažnosti uvádza:

„Sťažovateľ nadobudol v roku 2006 a 2007 pozemky, na ktorých mal byť realizovaný projekt GreenHILL. V tomto čase, ako aj v čase podania návrhu na vydanie územného rozhodnutia (v roku 2009), bol platný a účinný zákon č. 470/2005 Z. z. o pohrebníctve a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon)... Tento zákon s účinnosťou od 1. 11. 2005 zaviedol právnu úpravu tzv. ochranných pásiem pohrebísk; úpravu ochranných pásiem pohrebísk predchádzajúca úprava vyhlášky č. 46/1985 Zb. o postupe pri úmrtí a pohrebníctve neobsahovala...“

Pozemky Sťažovateľa sa nachádzajú v blízkosti pohrebiska (cintorína) „Slávičie údolie“. Keďže toto pohrebisko bolo zriadené pred nadobudnutím účinnosti starého zákona o pohrebníctve, t. j. pred 1. 1. 2005, ochranné pásmo v okolí tohto pohrebiska podľa starého zákona nejestvovalo. Taktiež existenciu ochranného pásma v okolí tohto pohrebiska neupravoval ani územný plán Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy prijatý v roku 2007.

Tento právny stav zmenila s účinnosťou od 1. 1. 2011 úprava nového zákona o pohrebníctve. Nový zákon o pohrebníctve v ust. § 15 ods. 7 a 8, obdobne, ako tomu bolo v starom zákone o pohrebníctve, upravil ochranné pásma pohrebísk, a to nasledovne: Ochranné pásmo pohrebiska je 50 m od hranice pozemku pohrebiska; v ochrannom pásme

sa nesmú povoľovať a ani umiestňovať budovy okrem budov, ktoré poskytujú služby súvisiace s pohrebníctvom...

Uvedenú právnu úpravu ochranných pásiem pohrebísk však nový zákon o pohrebníctve doplnil prechodným ustanovením § 36 ods. 3 nasledovne: V ochrannom pásme existujúceho pohrebiska 50 m je možné umiestniť len tie budovy, ktoré boli schválené v územných plánoch pred 1. novembrom 2005 alebo boli schválené v územnom konaní rozhodnutím príslušného stavebného úradu pred 1. novembrom 2005. Budovy postavené v ochrannom pásme do 50 m od pohrebiska pred 1. novembrom 2005 zostanú zachované. Nový zákon o pohrebníctve teda, na rozdiel od starého zákona o pohrebníctve, vzťahol právnu úpravu ochranných pásiem aj na pohrebiská zriadené pred jeho účinnosťou (a tým aj na susediace pozemky), čo súčasne znamená, že aj na pohrebiská zriadené pred účinnosťou starého zákona o pohrebníctve (a tým aj na ich susediace pozemky).

Keďže pozemky Sťažovateľa susedia s cintorínom „Slávičie údolie“, bez ohľadu na skutočnosť, kedy bolo toto pohrebisko zriadené, vzťahol nový zákon o pohrebníctve právnu úpravu ochranných pásiem aj na toto pohrebisko, a teda s účinnosťou od 1. 1. 2011 do pozemkov Sťažovateľa zasahuje ochranné pásmo pohrebiska. Subjektívne práva vlastníka pozemkov - Sťažovateľa, boli právnou úpravou nového zákona o pohrebníctve zrušené, pričom takýto postup je v rozpore s ust. čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.

Taktiež podľa názoru Sťažovateľa zriadenie ochranného pásma na základe ust. § 15 ods. 7 nového zákona o pohrebníctve predstavuje neprimeraný (neproporcionálny) zásah do vlastníckeho práva a teda je v rozpore aj s ust. čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s ust. čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky...“

Sťažovateľka tiež namietala, že krajský súd nevyhovela jej návrhu na prerušenie konania a v odôvodnení napadnutého rozsudku k tomu uviedol, že «predmetné ustanovenia sú („len“) nepriamo retroaktívne, pričom nepravá retroaktivita sa akceptuje ako prípustný nástroj na dosiahnutie ustanovených a dostatočne významných cieľov verejnej moci». Sťažovateľka však tvrdí, že „v čase podania návrhu na vydanie územného rozhodnutia mal nadobudnuté práva, ktoré mu boli spätne, na základe nového zákona o pohrebníctve, odňaté, čo predstavuje protiústavný stav. Konaním Odporcu teda došlo k zásadnému

pochybeniu v podobe odobratia v dobrej viere nadobudnutých práv ak narušeniu právnej istoty Sťažovateľa.“. Sťažovateľka v nadväznosti na uvedené namieta, že „odporca 1/ a odporca 2/ sa nijakým spôsobom nevysporiadali s argumentáciou Sťažovateľa týkajúcou sa protiústavnosti nového zákona o pohrebníctve z dôvodu obmedzenia vlastníckeho práva Sťažovateľa a neproporcionálneho zásahu do práv Sťažovateľa. Požiadavka riadneho odôvodnenia rozhodnutia je pritom jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu.“.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4S 193/2011- svojim postupom a rozsudkom zo dňa 25. 5. 2012, sp. zn. 4S 193/2011-85 porušil základné práva Sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 13 ods. 4, čl. 20 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 a ods. 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny a čl. 6 ods. 1 Dohovoru,

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. 5 Sžp/29/2012 svojim postupom a rozsudkom zo dňa 30. 9. 2013, sp. zn. 5 Sžp/29/2012 základné práva Sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 13 ods. 4, čl. 20 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 a ods. 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25. 5. 2012, sp. zn. 4 S 193/2011-85 sa zrušuje.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. 9. 2013, sp. zn. 5 Sžp/29/2012 sa zrušuje.

Vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu Sťažovateľa do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezU Ústavného súdu SR.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 S 193/2011 a jeho rozsudkom z 25. mája 2012, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžp 29/2012 a jeho rozsudkom z 30. septembra 2013 došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4 a čl. 142 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4 a čl. 142 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 S 193/2011 a jeho rozsudkom z 25. mája

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 S 193/2011 z 25. mája 2012, ktorým tento súd zamietol žalobu sťažovateľky o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A-2011/1639-DLD z 26. júla 2011, podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že mu nevyhovelo a s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 S 193/2011 z 25. mája 2012 mohla sťažovateľka podať odvolanie (čo aj využila), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd ako odvolací súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4 a čl. 142 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžp 29/2012 a jeho rozsudkom z 30. septembra 2013

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, čo táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

Postup ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predurčuje jeho ústavné postavenie vyjadrené v čl. 124 ústavy, podľa ktorého je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. V súvislosti so svojím ústavným postavením ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/95). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať

právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie a ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.) O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Ústavný súd vo svojej judikatúre taktiež uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Článok 46 ods. 2 ústavy (resp. čl. 36 ods. 2 listiny) v podstate upravuje právo na prístup k súdu, a to ako *lex specialis* pre prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy. V zásade ide skôr o kompetenčné ustanovenie určujúce, kedy súdna moc preskúmava rozhodnutia orgánov verejnej správy, než o ustanovenie zakladajúce samostatné základné právo, keďže toto je v skutočnosti priznané už čl. 46 ods. 1 ústavy [resp. čl. 36 ods. 1 listiny (m. m. II. ÚS 758/2014)].

Uvedené právne názory tvoria základné východiská aj pre predbežné prerokovanie tejto časti sťažnosti sťažovateľky.

Sťažovateľka predovšetkým tvrdí, že napadnutým postupom najvyššieho súdu v označenom konaní a jeho rozsudkom z 30. septembra 2013 došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka sa nestotožňuje so závermi najvyššieho súdu uvedenými v odôvodnení jeho rozsudku sp. zn. 5 Sžp 29/2012 z 30. septembra 2013, najmä s tým, že odvolací súd

- sa s jej argumentáciou týkajúcou sa protiústavnosti zákona č. 131/2010 Z. z. (z dôvodu jeho sťažovateľkou namietanej retroaktivity, obmedzenia vlastníckeho práva a neproporcionálneho zásahu do jej práv) vôbec nezaoberal, pričom z dôvodu tvrdenej protiústavnosti aplikovaného zákona č. 131/2010 Z. z. sťažovateľka navrhovala prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v spojení s podaním návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov ústavnému súdu,

- vyslovil v napadnutom rozsudku záver, že nová právna úprava pohrebníctva „vstúpila“ iba do podnikateľských zámerov sťažovateľky, nie do jej už jej nadobudnutých práv,

- konštatoval, že nečinnosť správnych orgánov v danej veci nemala vplyv na zákonnosť správneho rozhodnutia,

- svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil a jeho vydaním malo dôjsť k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie.

Z obsahu sťažnosti a listín k nej pripojených ústavný súd zistil, že najvyšší súd ako súd odvolací v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu č. A-2011/1639-DLD z 26. júla 2011 rozhodol o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 S 193/2011 z 25. mája 2012 tak, že ho ako vecne správny potvrdil.

Na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal k sťažnosti pripojený rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžp 29/2012 z 30. septembra 2013 a zistil, že najvyšší súd v odôvodnení najprv poukázal na obsah rozsudku krajského súdu, pričom v tejto súvislosti najmä uviedol:

«Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave... zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku... žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A-2011/1639-DLD z 26. júla 2011, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, Mestskej časti Bratislava - Karlova Ves č. SU 2011/09/14145/4985/Vaa/Krv z 28. februára 2011. Týmto rozhodnutím stavebný úrad zamietol návrh spoločnosti žalobcu na umiestnenie stavby: „Polyfunkčný objekt GreenHILL - Staré Grunty - JUH, Bratislava“ navrhovanej na pozemkoch parcely č. [REDACTED]

[REDACTED] katastrálne územie [REDACTED]. Zamietnutie návrhu žalovaný zdôvodnil rozporom s ustanovením § 36 ods. 3 zákona č. 131/2010 Z. z. o pohrebníctve...

Ako vyplýva zo zistenia krajského súdu žalobca dňa 23. októbra 2009 podal návrh na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení stavby Polyfunkčný objekt GreenHILL... Stavebný úrad rozhodol až po 17 mesiacoch 28. februára 2011. Žalobca namietal, že ak by stavebný úrad konal v súlade so zákonom a rozhodol v roku 2009 v zmysle vtedy platného zákona č. 470/2005 Z. z. o pohrebníctve... účinného do 31. decembra 2010... aplikoval by ustanovenie § 33 ods. 4 zrušeného zákona, kde bolo ustanovené, že „šírka ochranného pásma pohrebiska 50 m sa nevyžaduje pre pohrebiská zriadené pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona“. Keďže pohrebisko Cintorín Slávičie údolie, bolo zriadené pred účinnosťou zrušeného zákona č. 470/2005 Z. z. právny režim ochranných pásiem pohrebísk by sa naň nevzťahoval. Namietal, že tento právny stav zmenil zákon č. 131/2009 Z. z. (správne má byť zákon č. 131/2010 Z. z., pozn.). Poukázal tiež na jeho ustanovenie § 36 ods. 3 zákona č. 131/2009 Z. z., ktoré je podľa neho retroaktívne, pretože sa v ňom uvádza, že „v ochrannom pásme existujúceho pohrebiska 50 m je možné umiestniť iba tie budovy, ktoré boli schválené v územných plánoch pred 01. 11. 2005 alebo boli schválené v územnom

konaní rozhodnutím príslušného stavebného úradu pred 01. 11. 2005. Budovy postavené v ochrannom pásme do 50 m od pohrebiska pred 01. 11. 2005 zostanú zachované.“ Žalobca namietal prietahy v konaní stavebného orgánu, čím tento zmaril projekt GreenHILL. Správny orgán pri prešetrovaní sťažnosti žalobcu vyhodnotil procesné pochybenia stavebného úradu spočívajúce v nedodržaní zákonných lehôt ako porušenie zákona. Podľa žalobcu tento nezákonný postup mal za následok nezákonné rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu.

Podľa krajského súdu žalovaný správny orgán nespochybnil nedodržanie zákonných lehôt pri vydaní rozhodnutia o podanom návrhu na umiestnenie stavby, napriek tomu však považoval samotné rozhodnutie za vecne správne a poukazom na ustanovenie § 46 zákona č. 71/1967 Zb. od správnom konaní (správny poriadok)..., podľa ktorého rozhodnutie sa musí v čase jeho vydania opierať o účinnú právnu úpravu, aby spĺňalo obligatórnu požiadavku zákonnosti. Samotná nečinnosť správneho orgánu nie je dôvodom na zrušenie prvostupňového rozhodnutia a vrátenia veci na nové konanie a ani samotné podanie návrhu na Ústavný súd Slovenskej republiky nie je možné podľa neho vyhodnotiť ako začatie konania o predbežnej otázke s povinnosťou prerušiť konanie.

Krajský súd k námietke retroaktivity poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 131/2010 Z. z., v ktorej sa uvádza, že po prijatí zákona o pohrebníctve 01. 11. 2005 z praxe vyplynuli nemalé problémy s jeho aplikáciou, ktoré mal nový zákon o pohrebníctve odstrániť. Jedným z problémov bolo aj riešenie ochranného pásma, ktoré neumožňuje stavať žiadne budovy v blízkosti pohrebiska. Z osobitnej časti dôvodovej správy k § 36 sa uvádza, že návrhom zákona v prechodnom ustanovení upravuje, ktoré budovy je možné postaviť pri existujúcich pohrebiskách. Podľa názoru krajského súdu nemožno namietať ak zákonodarca neskôr zavedie určité obmedzujúce pravidlá, ktoré sa spočiatku prehliadli alebo nedocenili, aj keď to bude nevýhodnejšie pre niekoho kto bol pôvodnou úpravou zvýhodnený. Zákonné ustanovenie § 36 neobsahuje všeobecne platné pravidlo pri zmene právneho predpisu, resp. zrušení právneho predpisu a jeho nahradení novým, kde by bolo určené, že právne vzťahy, ktoré vznikli za platnosti a účinnosti skoršieho predpisu alebo konania začaté v čase platnosti skoršieho predpisu sa spravujú právnym predpisom za účinnosti, ktorého vznikli

ak neskorší predpis neustanovuje inak. Preto podľa existujúcej praxe je potrebné vychádzať z platného a účinného predpisu, ktorým v danom prípade je zákon č. 131/2010 Z. z..

Z administratívneho spisu krajský súd zistil, že žalobca podal návrh na vydanie územného rozhodnutia dňa 23. 10. 2009. Išlo o využitie polyfunkčnej novostavby na občiansku vybavenosť, garáže a byty. Mestská časť Bratislava Karlova Ves svojím rozhodnutím SU 2011/09/14145/4985/Vaal/Krv zo dňa 28. 02. 2011 zamietlo návrh na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení stavby s poukazom na § 36 ods. 3 zákona 131/2010 Z. z. o pohrebníctve. Stavebný úrad zistil, že osadením predmetného bytového domu by nebolo dodržané ochranné pásmo existujúceho pohrebiska.

Krajský súd pri rozhodovaní za zásadnú otázku považoval skutočnosť, či práva žalobcu, vlastníka pozemkov, na ktorých chcel umiestniť stavbu boli dodatočne a so spätnou účinnosťou neskorším zákonom skutočne odňaté a zmenené. Žalobca v čase rozhodovania správnych orgánov nebol stavebníkom lebo v rozhodnom čase nebolo vydané žiadne územné rozhodnutie alebo stavebné povolenie, ktoré by jeho práva stavebníka zakladali. Ním navrhovaný polyfunkčný dom nemal charakter, ktorý mal na mysli zákonodarca, že umožní výstavbu budov aj v ochranných pásmach, ktoré súvisia v prevádzkou pohrebísk. Preto súd námietky žalobcu považoval za nedôvodné.»

Sťažovateľka v odvolaní proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 S 193/2011 namietala, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nedostatočne odôvodnený. Nesúhlasila s názorom krajského súdu, že „nedošlo k retroaktívnemu zásahu do jeho práv. Žalobca mal nadobudnuté práva, ktoré mu boli spätne odňaté. Podaním návrhu na vydanie územného rozhodnutia nadobudol právo a legitímne očakávanie, aby mu stavebný úrad vydal územné rozhodnutie, keďže v čase podania návrhu boli splnené všetky zákonné predpoklady na jeho vydanie. Trval na tom, že ustanovenie § 36 ods. 3 zákona 131/2010 Z. z. je retroaktívne a nelogické a jeho existencia je dôsledkom omylu počas legislatívneho procesu. Žalobca považoval rozsudok krajského súdu za nedostatočne odôvodnený, pretože súd sa nevysporiadal s jeho námietkou, že zákon č. 131/2010 Z. z. je v rozpore s čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 13 ods. 4 a čl. 20 ods. 4 Ústavy...“.

Po podrobnom oboznámení sa s administratívnym spisom, ako aj so súdnym spisom sa najvyšší súd v napadnutom rozsudku zaoberal skutkovým základom prerokovávanej veci, jeho právnym posúdením a skúmaním, pričom v tejto súvislosti okrem iného uviedol:

„Najvyšší súd... vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odvolaní napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s týmto odôvodnením najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanvej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a s inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotno-právnymi, ako aj procesno-právnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ktorému správny orgán dospel. Správny súd

pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré netrpí vadou, spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležite odôvodní, niet dôvodu, aby sa odvolací súd zaoberal námietkami, ktoré sú len vysvetleniami doterajších postojov žalobcu.

V ustanovení § 36 sú upravené prechodné ustanovenia zákona č. 131/2010 Z. z. o pohrebníctve takto:

1/ Ak obec, ktorá ku dňu nadobudnutia účinnosti tohto zákona prevádzkuje pohrebisko na pozemku vo vlastníctve cirkvi a cirkev v lehote podľa predpisov platných do nadobudnutia účinnosti tohto zákona obci písomne neoznámila, že chce pohrebisko prevádzkovať sama, oprávnenie prevádzkovať pohrebisko obci zostáva zachované. Cirkev, ktorá svoju požiadavku na zmenu prevádzkovateľa pohrebiska v lehote podľa predpisov platných do nadobudnutia účinnosti tohto zákona obci písomne neoznámila, že chce pohrebisko prevádzkovať sama, môže tak urobiť najskôr dňom 01. 11. 2015.

2/ Prevádzkovateľ pohrebnej služby a prevádzkovateľ krematória sú povinní upraviť prevádzkový poriadok podľa tohto zákona a vyžiadať si jeho schválenie regionálnym úradom verejného zdravotníctva najneskôr do jedného roka odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

3/ V ochrannom pásme existujúceho pohrebiska 50 m je možné umiestniť len tie budovy, ktoré boli schválené v územných plánoch pred 01. 11. 2005 alebo boli schválené v územnom konaní rozhodnutím príslušného stavebného úradu pred 01. 11. 2005. Budovy postavené v ochrannom pásme do 50 m od pohrebiska pred 01. 11. 2005 zostanú zachované.

4/ V ochrannom pásme krematória 100 m je možné umiestniť len tie budovy, ktoré boli schválené v územných plánoch pred 01. 11. 2005 alebo boli schválené v územnom konaní rozhodnutím príslušného stavebného úradu pred 01. 11. 2005. Budovy postavené v ochrannom pásme do 100 m od krematória pred 01. 11. 2005 zostanú zachované.

5/ *Prevádzkovateľ pohrebnej služby, ktorý využíva chladiace zariadenie a iné miestnosti v zdravotníckom zariadení, v zariadení sociálnych služieb alebo na pracovisku úradu pre dohľad a v ich areáloch na prevádzkovanie pohrebnej služby, a tieto vlastní alebo má v nájme alebo vo výpožičke, v správe alebo užívaní v zdravotníckom zariadení, v zariadení sociálnych služieb alebo na pracovisku úradu pre dohľad a v ich areáloch, môže ich využívať na prevádzkovanie pohrebnej služby do 31. 12. 2011.*

6/ *Konania o uložení pokút začaté do 31. 12. 2010 a neukončené právoplatným rozhodnutím sa dokončia podľa doterajších predpisov.*

7/ *Osvedčenia o odbornej spôsobilosti, ktorých platnosť bola podľa doterajších predpisov obmedzená na dobu určitú, sa menia na dobu neurčitú.*

8/ *Doterajšie právne vzťahy týkajúce sa užívania hrobového miesta zostávajú zachované za rovnakých podmienok, ako boli dohodnuté v právnom vzťahu, ak osoba alebo osoby oprávnené z tohto právneho vzťahu sú známe a podmienky užívania hrobového miesta sú splnené.“*

K námietke retroaktivity zákona č. 131/2010 Z. z. najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „... zo zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v úplnom znení, v žiadnom prípade nevyplýva, že s podaním návrhu na územné rozhodnutie o umiestnení stavby tento zákon spája také zákonné dôsledky, ktoré by spôsobovali v prípade prijatia zákona č. 131/2010 Z. z. retroaktívne účinky. Tie by podľa názoru najvyššieho súdu bolo spôsobiť iba právoplatné rozhodnutie o umiestnení stavby, ktorého existencia by mohla v danom prípade spôsobiť neprípustnú retroaktivitu.

K základným princípom právneho štátu v zmysle čl. 1 ústavy patrí právna istota a dôvera občanov a právnických osôb v právo a právny poriadok. S tým úzko súvisí neprípustnosť spätnej účinnosti právnych predpisov. Zákaz spätnej účinnosti (zákaz retroaktivity) právnych noriem tvorí ďalšiu integrálnu súčasť princípu právnej istoty a možno ho preto považovať aj za definičný znak právneho štátu, ktorý tvorí významnú demokratickú záruku ochrany práv občanov (k tomu pozri bližšie napr. aj nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 16/95 či PL. ÚS 29/05).

Všeobecne platí, že právne predpisy nepôsobia spätne (lex retro nom agit). Právne vzťahy, nároky z nich vyplývajúce a pod. sa musia spravovať normami, ktoré platili v čase ich vzniku. Subjekt, ktorý v minulosti urobil nejaký právny úkon, nemôže totiž vedieť, aké budú jeho dôsledky podľa následných, spätne pôsobiacich úprav. Použitie predpisu na prípady, ktoré sa stali pred jeho účinnosťou, viedlo by tak k situácii, že legi posteriori sa umožní modifikácia právnych vzťahov založených v čase pôsobnosti legis prioris, čo je zásadne neprípustné.

Pri posudzovaní spätnej účinnosti právnych noriem treba však mať na zreteli skutočnosť, že ide o fenomén s dvoma rozdielnymi tvármi: retroaktivitu pravú a retroaktivitu nepravú. Všeobecný zákaz, na ktorý sa bežná prax zvykne odvolávať, sa meritórne môže týkať iba retroaktivity pravej, vedúcej k zmene právnych pomerov vzniknutých v minulosti. V prípade nepravnej retroaktivity je situácia kvalitatívne iná; platí tu princíp prípustnosti a legislatívnej priechodnosti.

Podľa štandardného normotvorného prístupu sa pri časovom strete dvoch právnych predpisov novou úpravou spravujú aj vzťahy založené zrušenou normou. Táto úprava vstupuje do právnych vzťahov vzniknutých v minulosti s tým, že odo dňa svojej účinnosti ich môže novo regulovať - meniť, dopĺňať, rušiť, spájať s nimi iné práva a povinnosti atď. Za legislatívne korektné možno považovať iba také riešenie, aby samotný vznik vzťahov a práva z nich vyplývajúce do účinnosti neskoršieho predpisu, sa posudzovali podľa zrušenej úpravy (nepravá retroaktivita). Úprava podrobnosti stretu časovo rozdielnych predpisov je vecou prechodných ustanovení následného predpisu. Bez princípu nepravnej retroaktivity by sa existujúce spoločenské vzťahy ocitli v stave právnej bezprizornosti. Za situácie, keď skoršia norma je zrušená a nová by sa na ne nemala vzťahovať (ako sa to niekedy nesprávne dôvodí), vznikol by stav právneho vákua. Pri súčasnom tempe novelizácie zákonov a iných predpisov viedlo by to k závažným deformáciám právneho poriadku. Inštitút nepravnej retroaktivity slúži preto na zabezpečenie kontinuity a stability spoločenských vzťahov a ich právnych úprav.

V prejednávanej veci sa jedná o nepravú retroaktivitu, nakoľko zákonodarca novým právnym predpisom priniesol určité zmeny tých práv a povinností, ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Zmenou režimu, na základe prijatia novej právnej normy však

zákonodarca nevstúpil do už nadobudnutých práv žalobcu, ale iba do jeho podnikateľských zámerov, ktoré vychádzali z dispozícií pôvodného zákona, čo však nezakladá porušenie jeho práv vyplývajúcich z dotknutých zákonov, ale ani porušenie jeho základných práv, včítane vlastníckeho práva, čím žalobcov poukaz na článok 1, čl. 20 a čl. 13 ústavy je bez príčinnej súvislosti k danému konaniu, a tým i bez právneho významu.“

Najvyšší súd v napadnutom rozsudku zaujal postoj aj k argumentom sťažovateľky týkajúcim sa dĺžky správneho konania o umiestnenie stavby a jeho vplyvu na zákonnosť správneho rozhodnutia, keď sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu, pričom v odôvodnení svojho rozsudku uviedol:

„Ani dĺžka správneho konania o umiestnení stavby v danom prípade nemá vplyv na zákonnosť správneho rozhodnutia, nakoľko s ním zákon nespája žiadne právne následky. Žalobca sa proti nečinnosti stavebných orgánom mohol brániť návrhom podľa § 250t OSP, pričom nie je vylúčené ani uplatnenie práva na náhradu škody za eventuálne priesťahy v stavebnom konaní.“

Najvyšší súd sa nestotožnil ani s tvrdením sťažovateľky, že „... krajský súd vyhodnotil skutkový stav jednostranne a vo veci urobil len arbitrárny výklad zákonných ustanovení, a že by jeho postupom boli porušené právne predpisy.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby nerozhodol svojoľne a nezákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenenie alebo zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiaden rozpor so zákonom, rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.“

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd v prvom rade konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal so všetkými podstatnými námietkami sťažovateľky, ktoré uplatnila vo svojom odvolaní a zopakovala v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné navyše zdôrazniť, že v posudzovanom prípade sťažovateľka namieta porušenie svojich práv garantovaných ústavou, listinou

a dohovorom rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžp 29/2012 z 30. septembra 2013, ktorý bol vydaný podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku, t. j. v rámci správneho súdnictva, ktoré má svoje špecifiká.

V rámci správneho súdnictva súdy preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 OSP). Úlohou súdu (či už prvostupňového, alebo odvolacieho) v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Teda treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (m. m. IV. ÚS 428/09). Vychádzajúc z týchto špecifických črt správneho súdnictva, ústavný súd posudzoval aj dôvodnosť námietok sťažovateľky proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby sťažovateľky o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu (o ktorej v prvom stupni rozhodoval krajský súd), nerozhodol svojvoľne. Naopak, podľa názoru ústavného súdu je napadnutý rozsudok najvyššieho súdu ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom odôvodnený, a preto nesignalizuje, že by po jeho prijatí na ďalšie konanie ústavný súd mohol reálne dospieť k záveru o porušení sťažovateľkou označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zhrnul skutkové zistenia a právne závery krajského súdu, a to v rozsahu zodpovedajúcom odvolacím námietkam sťažovateľky, pričom právne názory krajského súdu rozvinul a doplnil vlastnými úvahami a závermi (predovšetkým vo vzťahu k posudzovaniu, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis, pozn.), ktoré sú podľa názoru ústavného súdu v danom prípade z ústavného hľadiska konformné, a preto akceptovateľné a udržateľné, keďže korešpondujú právnym normám, ktoré mali byť v danom prípade aplikované. Z citovaných

častí odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu zjavne vyplýva, akými právnymi úvahami sa spravoval pri rozhodovaní, a aj to, ako právne posúdil kľúčové sťažovateľkine námietky (týkajúce sa predovšetkým ňou tvrdenej protiústavnosti zákona č. 131/2010 Z. z. spočívajúcej v jeho údajnej retroaktivite, obmedzení vlastníckeho práva a neproporcionálnom zásahu do jej práv). Za daných okolností ústavný súd nemôže súhlasiť s tvrdením sťažovateľky, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je z hľadiska ňou uplatnených námietok nepreskúmateľný.

Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvého aj druhého stupňa), ktoré stručne a jasne objasní skutkový stav a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. spravodlivý súdny proces (m. m. III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní pritom nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument, ktoré boli uplatnené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam na rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (napr. IV. ÚS 358/08).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov, pretože vo vzťahu k nim nie je opravnou inštanciou. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä to, či prípadné pochybenia všeobecného súdu v posudzovanom prípade dosahujú takú intenzitu, ktorá už naznačuje, že nimi došlo k neprípustnému zásahu do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd, t. j. musí ísť o zistenie, že v okolnostiach daného prípadu došlo k takému zásahu do právom chránenej sféry sťažovateľky, ktorý predstavuje neprípustné obmedzenie, resp. odopretie základných práv alebo slobôd (m. m. II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07).

O takýto zásah však podľa názoru ústavného súdu v posudzovanej veci nešlo. Citované časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu naopak potvrdzujú, že

rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžp 29/2012 z 30. septembra 2013 obsahuje ústavne akceptovateľné a udržateľné odôvodnenie, ktoré vychádza z právnych názorov krajského súdu (ako prvostupňového súdu), ktoré sú navyše vhodným spôsobom rozvinuté a doplnené. Za daných okolností sťažovateľkou v sťažnosti uplatnené námietky nie sú podľa názoru ústavného súdu spôsobilé spochybníť ústavnú akceptovateľnosť právnych záverov všeobecných súdov. Svedčí o tom v okolnostiach posudzovanej veci to, že všeobecné súdy (ako aj správne orgány) konali so sťažovateľkou ako s účastníčkou správneho konania, jej návrhmi sa zaoberali a v rámci týchto konaní sa mala možnosť k veci vyjadriť.

V prípadoch, keď sa ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre zaoberal návrhom všeobecného súdu na konanie o súlade právnych predpisov, vyslovil názor, že návrh všeobecného súdu na zaujatie stanoviska podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP, ktorý sa postupuje – po prerušení občianskeho súdneho konania – ústavnému súdu, je svojou podstatou návrhom na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy bez ohľadu na to, že tento návrh sleduje podľa citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku len zaujatie stanoviska (napr. PL. ÚS 14/96, PL. ÚS 19/01).

S prihliadnutím na uvedené a vychádzajúc z čl. 125 a čl. 144 ods. 2 ústavy a tiež § 37 ods. 1 v spojení s § 18 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde vo vzťahu k § 109 ods. 1 písm. b) OSP, ústavný súd pripomína, že na základe návrhu všeobecného súdu má jedine on právomoc konať o súlade právnych predpisov. Všeobecný súd nemá právomoc rozhodovať o súlade právnych predpisov, ale prináleží mu právo iniciovať konanie, ak nastane situácia, ktorú predpokladá § 109 ods. 1 písm. b) OSP, v zmysle ktorého všeobecný súd konanie preruší, „... ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska“.

Pochybnosť, resp. právny názor o tom, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa má aplikovať v predmetnej veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou

zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, musí mať vo veci konajúci všeobecný súd. Na podanie návrhu ústavnému súdu na začatie konania o súlade právnych predpisov nemá vplyv skutočnosť, že takúto pochybnosť prejaví účastník konania. Predloženie návrhu na preskúmanie súladu právneho predpisu s ústavou alebo medzinárodnými dohovormi je teda postup súdu, ktorý musí nevyhnutne vychádzať z vnútorného presvedčenia vo veci konajúceho súdu (samosudcu), že je nutné takýto návrh predložiť ústavnému súdu vzhľadom na jeho nesúlad s právnym predpisom vyššieho stupňa právnej sily. Ide teda o osobné presvedčenie súdu (sudcu), a nie presvedčenie účastníka konania, ktorému by príslušný všeobecný súd (sudca) v opačnom prípade „robil poštára“ vo vzťahu k ústavnému súdu (m. m. III. ÚS 99/08). Za okolností, keď najvyšší súd (a pred ním krajský súd) nedospel k záveru o protiústavnosti príslušného ustanovenia zákona č. 131/2010 Z. z. a tento svoj názor ústavne konformným spôsobom objasnil, nemožno uvažovať o porušení sťažovateľkou označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru z dôvodu, že najvyšší súd neprerušil konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP a nepodal ústavnému súdu návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov.

Aj vo vzťahu k ďalším právnym záverom najvyššieho súdu obsiahnutým v odôvodnení napadnutého rozsudku (k otázke, či už nadobudnuté práva sťažovateľky ako vlastníka pozemkov boli neskorším zákonom skutočne odňaté a zmenené) ústavný súd konštatuje, že ich nemožno považovať za arbitrárne a ani za zjavne neodôvodnené.

Skutočnosť, že sťažovateľka zastáva iný právny názor, ako prijal v jej veci najvyšší súd, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. Posúdenie namietanej zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu bolo v právomoci najvyššieho súdu. Jeho závery podľa názoru ústavného súdu nevykazujú známky svojvôle a sú aj ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené, a preto medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká

príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti v tejto časti na ďalšie konanie naznačovala reálne možnosť dospieť k záveru o ich porušení.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžp 29/2012 a jeho rozsudkom z 30. septembra 2013

V súvislosti s namietaným porušením základného práva vyplývajúceho z čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy (a tiež právo podľa čl. 20 ods. 4 ústavy), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení týchto práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavno-procesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07).

Pretože ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu k porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 38 ods. 2 listiny a ani k porušeniu jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádzalo v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci do úvahy ani vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľky vyplývajúcich jej z čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy.

Na základe uvedeného ústavný súd pre predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. apríla 2015